

Hồi 3

Tiểu vũ phi tinh trùng quần hung

Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao thấy Lỗ Trường Phong đã đưa Đường Uyên ra, liền đưa mắt ngắm kỹ Nhạc Long Phi một lát, rồi nói với Tây Môn Túy:

- Tây Môn huynh, Nhạc Long Phi có bà con thân thuộc gì với đại huynh?

Tây Môn Túy cười ha hả đáp:

- Hắn là một người bạn vong niên chí thiết, đồng sinh đồng tử của ta! Người không ở Tàn Tâm hợp tu luyện lại đi theo đuôi chó săn vô sỉ của Thanh đình lặn ngụp trong vũng bùn phân dơ dáy để làm gì?

Phục Bách Thao nghe Tây Môn Túy sỉ nhục mình như vậy thì giận lắm, trừng mắt quát to:

- Tây Môn Túy, ngươi có bản lĩnh gì mà dám vô lễ với ta như vậy?

Tây Môn Túy cười sảng sặc, đôi mắt lóng lánh như tỏa thần quang, Vũ Văn Kỳ đứng phía sau nói khẽ:

- Tây môn sư thúc hãy tạm nén giận, để coi hắn nói chỗ nhốt gia bá ở đâu và chịu đánh đổi Đường Uyên.

Tây Môn Túy không đợi nàng nói hết, cười nhạt ngắt lời:

- Hiền đệ nữ thông minh tuyệt thế chẳng lẽ lại không nhận ra tội này đến đây không muốn đổi người mà chỉ muốn cướp người thôi sao?

Vũ Văn Kỳ "à" một tiếng rồi nói:

- Bọn chúng dám cả gan nuốt lời như thế sao?

Trử Dân Thông nói:

- Phục thần quân đối phó với Tây Môn Túy, còn Cừu sư thúc và ta cùng Đào Bát sẽ thu thập bọn ba đứa phản nghịch ranh con các ngươi, thật dễ như trở bàn tay, như bẻ cành

không! Vậy ta khuyên các người nên ngoan ngoãn cúi đầu chịu trói, còn hơn là cứ ương ngạnh mà chịu khổ.

Nhạc Long Phi nghe đến đây sắc mặt tỏ vẻ áy náy, quay lại khom lưng nói với Tây Môn Túy:

- Tây môn lão tiền bối, tiểu đệ tâm định nhờ nơi đây để đánh đổi nhân một cách hòa hảo êm thấm, không ngờ lại gây cho lão tiền bối nhiều chuyện phiền phức!

Tây Môn Túy xoa tay cười ha hả:

- Không sao, không sao! Ta đang buồn vì nơi Ngưỡng Thiên bình này tịch mịch đã lâu, cũng nên lấy máu anh hùng tô điểm cho nó thêm màu sắc.

Nhạc Long Phi mỉm cười ngân nga:

- Chưa chắc anh hùng lưu huyết đỏ, hãy xem ung khuyến bat giang hồ.

Trử Dân Thông cười một cách nanh ác:

- Ai là ung khuyến?

Nhạc Long Phi nhìn bọn ba người kia, mỉm cười đáp:

- Bọn người hoặc là vì lợi lộc dụ dỗ, cảm tâm phục vụ bọn giặc Mãn giết hại đồng bào, hoặc là tự kiêu tự đắc, làm ma trành che loài hổ dữ, thế là ung khuyến.

Lục Trảo Thần Ừng "hừ" một tiếng thật lớn. Nhạc Long Phi nhìn lại hấn mỉm cười nói:

- Cừu Trọng Đạt, người đừng có cậy già bắt nạt trẻ, kiêu ngạo ngông cuồng, hãy ra đây đấu với Nhạc Long Phi này mười hiệp, vì Đào Bát và Đường Uyên chỉ chống với ta một chiêu là bị bắt liên, đánh như thế quả thực là chưa đủ sướng tay.

Cừu Trọng Đạt cười nham hiểm nói:

- Nhạc Long Phi, bản tâm ta thực không muốn ra tay với một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa như người, nhưng người đã ngông cuồng như vậy, ta muốn tránh cũng không được nữa.

Trử Dân Thông nghe Đào Bát báo cáo, đã hơi gờm vì võ công tuyệt thế của Nhạc Long Phi, nên mới phải mời sư thúc là Cừu Trọng Đạt trợ trận, nhân dịp lại gặp cả Phục Bách Thao đang ở chơi nhà Cừu Trọng Đạt bèn mời đi luôn để cho tăng thanh thế. Nay thấy Cừu Trọng Đạt muốn đấu với Nhạc Long Phi, trong bụng mừng thầm, bèn khúm núm bước về sau hai bước.

Tây Môn Túy đã biết Nhạc Long Phi thân chứa nội gia tuyệt thế, nên tuy thấy Cừu Trọng Đạt xuất trận, cũng không lo lắng, chỉ cười nói:

- Nhạc lão đệ muốn để Cừu lão quái ném thử mùi lợi hại của hãn cũng được, nhưng phải đề phòng móng tay trái của hãn.

Cừu Trọng Đạt nghiêng đầu, mắt nhìn Tây Môn Túy cười nhạt nói:

- Tây Môn Túy, ngươi bất tất phải chỉ điểm ngầm, Cừu Trọng Đạt này tuy ra tay, song chưa đến nỗi phải dùng Thần Ưng Trảo Lực đối phó với hạng con nít như hãn.

Vừa nói dứt lời, bước tới phía trước mặt Nhạc Long Phi còn cách xa chừng sáu bảy thước, cười nói:

- Nhạc Long Phi, ngươi mau ngưng tụ công lực phòng thủ sẵn đi, ta sinh bình đối với kẻ địch, chưa từng bao giờ đánh bất chợt, ngươi phải cẩn thận, đừng để chưa chi mới một chuồng đã chết ngay, đánh như vậy không đã.

Nhạc Long Phi thần thái vẫn ung dung, mỉm cười nói:

- Trước khi Cừu bằng hữu ra tay, ta muốn được rõ đích xác tin tức về Vũ Văn cư sĩ?

- Ngươi hãy tiếp ta một chuồng đi đã, rồi ta sẽ cho ngươi biết.

Nói dứt lời, lão cười khẩy một tiếng, giờ bàn tay phải phóng ra một luồng cương khí mạnh như vũ bão, nhằm ngực Nhạc Long Phi ấn mạnh.

Nhạc Long Phi còn đang nghe hãn nói, trong lúc phân thần, bị đối phương nắm lấy cơ hội thốt nhiên hạ thủ.

Trong lúc vội vàng, ngưng tụ công lực không phải là dễ, Nhạc Long Phi đành giờ tay chặn ngang trước ngực đón lấy luồng sức mạnh ập tới.

Một bên dồn hết sức mạnh mà đánh, một bên trong lúc bất thần gắng gượng đưa chuồng ra đỡ, tình thế tự nhiên khó quân bình, Cừu Trọng Đạt miệng mở nụ cười ngạo nghễ, đứng vững như núi, Nhạc Long Phi thì lão đảo lui đến năm thước.

Tây Môn Túy biết rõ Cừu Trọng Đạt đã nổi tiếng trong giang hồ về ngón Thần Ưng Trảo Lực của bàn tay sáu ngón bên trái, nay hãn chỉ dùng tay phải phóng cương khí ra mà đã làm cho Nhạc Long Phi, người mình vẫn đánh giá cao đã phải lão đảo giật lui, bất giác lấy làm kỳ quái.

Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ cũng thấy lo lắng thay cho Nhạc Long Phi.

Phục Bách Thao và Trử Dân Thông, Đào Bát, người nào mặt mũi cũng hớn hờ vui mừng.

Cừ Trọng Đạt nhìn sắc mặt đỏ bừng của Nhạc Long Phi gật gù nói:

- Người còn nhỏ tuổi mà đã chịu nổi một chương của ta chỉ phải lùi có năm thước, thế là hiểm có rồi.

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi:

- Vũ Văn cư sĩ đâu?

Cừ Trọng Đạt nói:

- Người đoán thử coi.

Nhạc Long Phi cau mày lại hỏi:

- Chắc hẳn đã bị Đồ Viễn Trí giải về Bắc Kinh rồi phải không?

Cừ Trọng Đạt luôn lắc đầu miệng mỉm cười nham hiểm.

Vũ Văn Kỳ thông minh lanh trí, nghe thấy thế, thốt nhiên hoảng hốt kêu lên:

- Hay là bá phụ đã...

Cừ Trọng Đạt chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ, cười khẩy một tiếng nói:

- Cô bé nói đúng đấy, Trước khi Đào Bát theo kịp Đồ lão Cung phụng để báo tin, Vũ Văn Bạch Thạch tự biết tội nặng, cắn lưỡi tự tử chết rồi.

Vũ Văn Kỳ dường như đã có linh cảm báo trước, nên nghe Cừ Trọng Đạt nói, nàng lắng hết tinh thần chú ý nghe, khi nghe câu cuối cùng, bất giác nàng thấy trời tối sầm, thần trí mê man, rồi ngã ra ngất lịm.

Nhạc Long Phi đứng gần đấy, nhanh tay đỡ kịp, chàng để Vũ Văn Kỳ dựa vào vai mình, một tay vòng ra sau lưng đỡ lấy, rồi trừng mắt nhìn Cừ Trọng Đạt, quát hỏi:

- Cừ Trọng Đạt, ngươi muốn thừa lúc người ta nguy khốn rồi tấn công, nếu có gan chờ ta một lát, ta sẽ đường đường đối địch với ngươi.

Cừ Trọng Đạt đã liệt danh vào Càn Khôn Lục Ác, hẳn lấy làm hãnh diện với cái danh phận của hắn, lại thấy đối phương đã bị đẩy lùi mà chưa phải dùng đến ngón tuyệt kỹ, nên lấy làm đắc ý gật đầu ha hả cười:

- Người cứ việc yên tâm chạy chữa cho con bé kia, rồi ra đây cùng ta tử thí, ngay hôm nay bọn ngươi đã đến ngày tận số, khác nào đàn cá trong hồ, tránh đi đâu cho thoát.

Nhạc Long Phi đôi mắt sáng quắc nhìn Cừ Trọng Đạt một cái, rồi bế Vũ Văn Kỳ tạm lui vào trong.

Tây Môn Túy cười một tiếng quái gở, rồi đứng lên thủng thẳng bước tới trước mặt Cừ Trọng Đạt hơi rượu nồng nặc, cất tiếng hỏi:

- Cừ lão quái vật, ngươi bảo ai là cá nằm trong hồ?

Cừ Trọng Đạt tuy vẫn biết Tây Môn Túy là kẻ không nên trêu vào, nhưng cậu có Phục Bách Thao trợ trận, bèn cười nhạt nói:

- Tây Môn Túy, ngươi thì là cái gì mà ghê gớm thế? Ta bảo các ngươi là cá trong hồ thì sao?

Tây Môn Túy "phì" một tiếng, từ trong miệng phun ra ước chừng chục điểm sao nhỏ lớn bằng hạt gạo chia ra ba phần hướng thẳng vào mặt Phục Bách Thao, Cừ Trọng Đạt, Trử Dân Thông bắn tới.

Nguyên do Tây Môn Túy thấy vừa rồi Nhạc Long Phi đấu với Cừ Trọng Đạt, hai bên vừa đối chưởng đã bị đối phương ép đến nỗi lão đảo lui về phía sau, liền tự nghĩ thế giặc mạnh lắm, tình hình có cơ nguy, bèn ngầm vận cương khí chuẩn bị ngón tuyệt kỹ Tử Vũ Phi Tinh đợi dịp.

Hai ba chục điểm kim tinh từ trong miệng phun ra tức là những giọt rượu có chứa chân khí rất mạnh hóa thành, sức mạnh đủ làm cho đá lẫn vàng phải tan, thịt phải nát.

Phục Bách Thao và Cừ Trọng Đạt vội phất tay áo nhảy lui ra tránh. Cừ Trọng Đạt bảo Trử Dân Thông và Đào Bát:

- Đây là ngón tuyệt kỹ Tử Vũ Phi Tinh đã thành danh của Tây Môn Túy, các người mau tránh đi.

Nhưng Trử Dân Thông và Đào Bát công lực kém, vả lại Tây Môn Túy dồn sức đã lâu, tận lực phóng ra làm sao có thể tránh kịp? Trử Dân Thông bị một điểm Tử Vũ Phi Tinh bắn vào đầu vai, làm gãy mất một khúc xương, hấn rú lên một tiếng thê thảm, lão đảo lui lại mấy bước, bị Lỗ Trường Phong thừa thế đưa tay điểm vào huyệt đạo.

Đào Bát thời mặt bị trúng liền ba điểm Tử Vũ Phi Tinh lập tức ngã xuống đất chết ngay, không kịp kêu một tiếng, Phục Bách Thao thấy thế ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, rồi rút ra một lưỡi quỷ đầu đao, dài chừng hơn hai thước bản vừa dày vừa rộng, trong khi đưa lên đưa xuống lưỡi dao lấp lánh, hơi ánh lên một màu vàng nhạt.

Tây Môn Túy biết đó là ngọn Hóa Huyết kim đao đối phương nhờ nó mà nổi tiếng trong giang hồ nên không dám khinh thường cũng rút cây Cửu Hợp Kim Ti bồng là một món binh khí đặc ý nhất mà ít khi dùng tới.

Cửu Trọng Đạt nhìn Tây Môn Túy cười nhạt nói:

- Giết người đền mạng, thiếu nợ đền tiền, Tây Môn Túy, ngươi nên tự vận ngay đi kéo thoát sao khỏi lưỡi Hóa Huyết kim đao của Phục thần quân và ngón Thần Ưng Trảo Lực của ta?

Vừa nói dứt lời, Nhạc Long Phi đã lao mình tới bay thẳng trước mặt Cửu Trọng Đạt lạnh lùng nói:

- Cửu bằng hữu đã biết câu "giết người đền mạng", "thiếu nợ đền tiền", vậy ta xin hỏi một câu: "Tinh mệnh Vũ Văn cư sĩ do ai bồi thường? Giặc Thanh chiếm non sông của ta, tàn sát con cháu nhà Đại Hán, cái món nợ máu đó ai trả và trả bằng cách nào?".

Nguyên do Nhạc Long Phi đã cứu được Vũ Văn Kỳ tỉnh lại, thấy nàng không nguôi được bi thương, liền điểm vào Thụ huyết của nàng rồi giao cho Lỗ Trường Phong trông coi để mình rảnh tay đối phó với cường địch.

Cửu Trọng Đạt bị Nhạc Long Phi nói cho một tràng chính nghĩa, không biết trả lời thế nào, đành cười nhạt nói:

- Nhạc Long Phi, ngươi đã là một tên bại tướng trong tay ta, còn dám ngông cuồng như vậy, phải muốn tìm chết chăng?

Nhạc Long Phi quắc mắt lên, nhãn quang long lanh như luồng điện, cười ha hả nói:

- Cửu Trọng Đạt, lần này nếu ngươi không dùng ngón Thần Ưng Trảo Lực của ngươi, ta sẽ không thêm động thủ.

Cửu Trọng Đạt tuy nhận thấy đối phương chỉ có một mình Tây Môn Túy là cao thủ, không phải dùng tới hai người hiệp lực mới chiến thắng nổi, nhưng lúc này Đào Bát và Trử Dân Thông đã một chết, một bị thương, tình thế có bất lợi, nên khi nghe Nhạc Long Phi nói vậy, thì lập tức cười nhạt đáp:

- Ngươi đã không muốn sống nữa thì để ta đưa ngươi về cực lạc.

Nói dứt lời, lập tức phóng chưởng ra, lần này quả nhiên hấn dùng tay trái, sáu ngón tay kỳ dị đưa lên, một luồng cương khí sức mạnh phi thường nhằm thẳng ngực Nhạc Long Phi áp tới.

Nhạc Long Phi đã được nếm mùi, và cũng biết uy lực lần này còn mạnh hơn gấp bội, không dám coi thường bèn dùng ngón tuyệt học Hàn Kê Bái Phật của ân sư truyền thụ dồn tụ khí tiên thiên vào hai bàn tay, đón đường tấn công của đối phương quật mạnh lại.

Hai luồng cương phong kinh khí của hai môn tuyệt học phái võ lâm lẫm liệt không đập mạnh, thắng bại tuy chưa rõ ràng nhưng chân mỗi người đều ấn sâu vào mặt đất đến hơn một phân, cát bụi xung quanh bay lên mù mịt!

Nhạc Long Phi cũng thâm phục đối phương, bốn chữ Lục Trảo Thần Ứng quả nhiên danh bất hư truyền, thế mới biết "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân", Càn Khôn Lục Ác, Thiên Ngoại Song Tàn thực toàn những tay tuyệt đỉnh công phu.

Cừu Trọng Đạt lại càng kinh dị vô cùng, lão không ngờ một chàng thiếu niên mới tí tuổi đầu không rõ lai lịch lại có thể chống nổi Thần Ứng Trảo Lục là một chiêu tiếng tăm vang dội trong võ lâm của mình.

Trong bụng kinh hãi vạn lần, mắt chăm chú nhìn Nhạc Long Phi tay trái lại giơ cao, lẫm liệt không phóng ra chiêu nữa.

Nhạc Long Phi vẫn bình tĩnh ung dung miệng hơn mỉm cười, ngưng tụ Tiên Tiên chân khí phóng trả lại một chiêu Hàn Kê Bái Phật.

Lần thứ hai tiếp xúc, trừ việc bụi cát bay mù mịt và đẩy cái xác Đào Bát ra xa hơn một thước, dưới chân Nhạc Long Phi và Cừu Trọng Đạt đều hiện ra hai dấu chân sâu hoắm.

Người đứng ngoài áp trận là Lỗ Trường Phong trông cũng hoa cả mắt, luôn luôn nhắc nhở:

- Nhạc hiền đệ cẩn thận, chớ có coi thường!

Nhạc Long Phi cười một cách ngạo mạn:

- Lỗ ca ca yên tâm, đệ đâu có sợ ngón Thần Ứng Trảo Lục của Cừu lão bằng hữu, vị liệt danh trong Càn Khôn Lục Ác.

Cừu Trọng Đạt thừa lúc đối phương đang nói chuyện, lại vận khí qui nguyên, liền tiếp phóng thêm một chiêu thứ ba nữa.

Chiêu này tuy thắng phụ chưa phân, nhưng hai người thân hình đều lún xuống hai tấc nữa, và bàn chân họ đã ngập khỏi mặt đất.

Lúc này Tây Môn Túy dùng Cửu Hợp Kim Ti bồng đấu với Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao cũng đi đến chỗ hăng say, ánh sáng lưỡi đao, thế ngọn bồng biển ảo khôn lường,

bổng đi vút, thế đao chém vù vù, chu vi vòng chiến rộng ra tới một chưởng, người ngoài không sao tới gần.

Hai tay võ lâm hào khách càng đánh càng hăng say chỉ trong khoảnh khắc Tây Môn Túy và Phục Bách Thao đã đấu đủ trăm chiêu mà Nhạc Long Phi cũng đã tiếp được mười ba chưởng Thần Ung Trảo Lực của Cừ Trọng Đạt.

Thốt nhiên nghe có tiếng quát tháo từ xa vọng vắng lại, tiếng nghe tựa hồ cách xa Ngưỡng Thiên bình chừng hai, ba trái núi.

Phục Bách Thao dùng ngón Thu Phong Lạc Diệp, lưỡi dao vung lên, bức Tây Môn Túy hơi né một bên rồi thu dao nhảy ra khỏi vòng chiến cười một cách quái gở nói:

- Tây Môn Túy, bữa nay ta không muốn đánh nhau nữa, hãy tạm đình chỉ vài tháng, chờ đến Nam Hải Anh Hùng hội sẽ lại tiếp tục, nên chăng?

Tây Môn Túy cầm ngang cây bổng, gật đầu cười:

- Ta biết ngươi nghe tiếng lao xao, không còn lòng nào đối đầu nữa, cuộc tranh đấu hôm nay hoãn đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội cũng được.

Cừ Trọng Đạt thấy mười ba chưởng Thần Ung Trảo Lực của mình không hạ nổi Nhạc Long Phi thì thịnh khí cũng nguôi, đang nghĩ không có cách gì thoát thân, chợt nghe câu ấy, liền dừng tay lại, rút đôi chân đã ngấp sâu dưới mặt đất tới hơn bốn tấc, vươn mình nhảy lên, nhìn Nhạc Long Phi cười nhạt nói:

- Nhạc Long Phi, Phục thần quân có việc cần, ta cũng tạm thời tha chết cho ngươi, đôi bên hãy chờ đến ngày đại hội Nam Hải sẽ hay.

Nhạc Long Phi cười nhạt một tiếng, rồi trở vào Đường Uyên và Trử Dân Thông cùng cái cây Đào Bát nằm dưới đất nói:

- Ngươi không muốn động thủ nữa cũng được, nhưng chẳng lẽ mấy tên ung khuyến Thanh đình, kẻ chết người bị thương này cũng không mang đi ư?

Cừ Trọng Đạt nghe nói ngẩn người, cau mày nói:

- Vũ Văn Bạch Thạch đã chết, ta không có người đổi cho ngươi, chẳng lẽ các ngươi chịu tha mấy người này?

Nhạc Long Phi quắc mắt đồng dục nói:

- Những hạng gian đồ cam tâm để cho giặc Mãn sai khiến tàn hại đồng bào, lẽ ra không nên tha thứ, nhưng ngựa hay đấu chết còn có người chịu bỏ ngàn vàng mua nắm

xương, huống chi Vũ Văn Bạch Thạch là một vị đại hiệp đương thời, di dân triều Hán? Vì vậy Nhạc Long Phi này tình nguyện đem hai cái mạng của Đường Uyên và Trử Dân Thông với cái xác của tên Đào Bát đổi lấy một lời của Cừ Bằng hữu là thi hài Vũ Văn cư sĩ chôn ở đâu?

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong nghe nói đều nhìn nhau gật đầu, thán phục Nhạc Long Phi tính liệu chu toàn thỏa đáng.

Cừ Trọng Đạt nghe Nhạc Long Phi nói vậy, vội trả lời ngay:

- Vũ Văn Bạch Thạch ở Thái Hồ đánh nhau với lão Cung Phụng Đồ Viễn Trí bị điểm vào Ngũ âm tuyệt mạch, tự biết khó lòng sống nổi nên cắn lưỡi tự tử, thi thể chôn ở phía sau ngôi nhà Vọng Minh Cư, nơi ông ta ở.

Nhạc Long Phi nghe nói, khẽ vẩy tay ra hiệu, Lỗ Trường Phong bèn lập tức tha Đường Uyên và Trử Dân Thông ra.

Cừ Trọng Đạt, Phục Bách Thao chia nhau ra giải huyết đạo cho hai người và đá cái thi thể Đào Bát xuống khe núi, không một mảy may thương xót, kể rồi hậm hực kéo nhau đi.

Bọn chúng đi rồi, Nhạc Long Phi mới giải khai huyết đạo cho Vũ Văn Kỳ, Vũ Văn Kỳ từ nhỏ cha mẹ mất sớm, toàn nhờ bá phụ nuôi nấng, lại tìm thầy cho theo học, ân tình trọng hậu, không khác cha con, nay đột nhiên nghe tin dữ trách nào mà chẳng đón chẳng đau.

Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong đều hết sức an ủi, khuyên bảo, Nhạc Long Phi cũng thề đi tìm Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí cùng nàng để báo thù cho Vũ Văn cư sĩ, Vũ Văn Kỳ mới lấy khăn lau ráo lệ, tạm nén đau thương.

Nhưng đôi mắt còn ánh lệ của nàng thốt nhiên chăm chú nhìn Nhạc Long Phi, kinh sợ hỏi:

- Long ca ca, sắc mặt ca ca làm sao lại biến đi thế?

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong cũng cảm thấy sắc mặt của Nhạc Long Phi có vẻ khác lạ thực, Tây Môn Túy liền bắt mạch cho chàng rồi cau mày nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi:

- Hiền điệt nữ có mang theo linh đơn Cửu Chuyển Đan Sa của lệnh sư không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói giật mình, vừa thò tay vào bọc lấy gói thuốc trị thương của Hàn Nguyệt sư thái đặc biệt luyện đưa cho Tây Môn Túy vừa hấp tấp hỏi:

- Tây Môn Túy sư thúc, Long ca ca bị thương có nặng lắm không?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Huynh tiếp liền mười ba chưởng Thần Ưng Trảo Lực của Cừ Trọng Đạt chưa hề thấy đui sức chút nào, hình như huynh chưa có chỗ nào bị thương thì phải.

Tây Môn Túy lấy ba viên thuốc Cửu Chuyển Đan Sa và rót một chén rượu ngon cho Nhạc Long Phi, rồi mỉm cười nói:

- Nhạc lão đệ không biết, trong bọn Càn Khôn Lục Ác và Thiên Ngoại Song Tàn, nếu nói về chưởng lực thì phải kể ngón Lưỡng Nghi Chưởng của Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bật, ngón Ngũ Độc Qui Nguyên Thủ của Độc Thủ thần y Chu Bạch Mi và ngón Thần Ưng Trảo Lực của Lục Qua Thần Ưng Cừ Trọng Đạt là lợi hại hơn hết, tất cả hai phái chính tà không ai dám khinh thường mua vạ, lão đệ nhờ được tổ chất trời sinh, hơn nữa được chân sư truyền tuyệt học, liền tiếp đỡ được mười ba chưởng của Cừ Trọng Đạt tiếng tăm đã đủ vang dội giang hồ, nhưng vì lão đệ dùng sức quá độ, nội tạng bị thương tổn nhiều, chỉ vì chưa phát tác nên chưa biết đấy thôi.

Nhạc Long Phi thông minh rất mực, nên nghe Tây Môn Túy nói vậy, biết là sự thực, bèn vội bỏ ba viên thuốc vào miệng, đoạn mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội, thuốc Cửu Chuyển Đan Sa của lệnh sư tôn là thứ thánh dược trị thương nổi tiếng khắp giang hồ, nội tạng của huynh chỉ chẳng qua là bị dao động hơi mạnh một chút mà uống những ba viên, thành ra tự nhiên lại đổi họa thành phúc.

Wu Văn Kỳ mỉm cười buồn bã, chưa kịp trả lời, Tây Môn Túy lắc đầu thủng thỉnh nói:

- Lão đệ đừng có coi thường mà cho là phủ tạng chỉ bị chấn động xoàng, lão đệ tuy uống ba viên Cửu Chuyển Đan Sa nhưng trong vòng ít nhất mười ngày nữa không nên dùng tới chân lực.

Nhạc Long Phi tuy trong bụng không cho là phải, nhưng ngoài mặt vẫn ân cần cảm tạ Tây Môn Túy, xin ghi nhớ lời dặn.

Wu Văn Kỳ nước mắt chưa ráo hần, nàng nhìn Nhạc Long Phi rồi nói:

- Long ca ca, tiểu muội còn giận ca ca một điều.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ muội giận ta vì sao?

Wu Văn Kỳ mắt sáng ngời như tỏa hào quang, nghiêng răng nói:

- Nếu vừa rồi ca ca đừng điểm huyết muội, nhất định muội sẽ cho tên Cừ Trọng Đạt và Phục Bách Thao nếm mười tám ngón Thiên Nữ Tán Hoa Thủ và Long Tu Nghịch Huyết Trâm cho đỡ hận.

Nhạc Long Phi nghe nói vội đứng lên, nghiêm trang vái dài một cái rồi nói:

- Xin Kỳ muội tha thứ cho ngu huynh cái tội lỗ măng vô ý!

Vũ Văn Kỳ thấy điệu bộ chàng như thế cũng phải bật cười, nhưng còn giả bộ giận dữ nói:

- Long ca ca tạ tội thế chưa đủ, ca ca phải đưa muội sang Vọng Minh Cư ở Thái Hồ viếng mộ tiên bá mới xong.

Nhạc Long Phi gật đầu:

- Hiện giờ đã biết hài cốt lão bá chôn ở phía sau Vọng Minh Cư, lẽ tất nhiên ngu huynh phải đưa Kỳ muội sang viếng mộ người.

Nói xong quay lại hỏi Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong:

- Tây Môn tiên bối và Lỗ huynh có cùng đi một thể không? Chúng ta sang đó tế mộ Vũ Văn đại hiệp xong sẽ đi thăm thắng cảnh bảy mươi hai ngọn núi ở Thái Hồ luôn thể.

Lỗ Trường Phong vừa toan gật đầu, Tây Môn Túy đã đưa mắt ra hiệu ngầm, rồi nhìn Nhạc Long Phi lắc đầu cười:

- Nhạc lão đệ, ta dùng ngọn Cửu Hợp Kim Ti bồng để thi triển Thiên Long bồng pháp, là một môn pháp đặc ý nhất của ta thế mà ác đấu hơn trăm chiến với Phục Bách Thao vậy mà vẫn chưa thắng nổi, trong bụng lấy làm xấu hổ, vì thế ta quyết định ở đây khổ luyện ít lâu, chuẩn bị sẵn để ứng phó với kỳ Nam Hải Anh Hùng hội sắp tới, mà chắc chắn sẽ có một trường đấu kịch liệt.

Lỗ Trường Phong nghe nói, hiểu ý Tây Môn Túy muốn để Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ có dịp đi riêng, cố vụn đáp cho đôi kim đồng ngọc nữ này sớm thành nhân duyên mỹ mãn, nên cũng mỉm cười nói:

- Thế nào ta cũng phải đi dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên ngu huynh muốn ở bên cạnh Tây Môn Túy lão tiên bối để luyện lại các môn võ học, nhờ lão tiên bối chỉ dẫn thêm, đó là một dịp may mắn hiếm có không nên bỏ lỡ. Vì vậy không thể đi với lão đệ và cô nương sang Thái Hồ được.

Nhạc Long Phi không ngờ hai người cố ý thành toàn cho mình, liền gật đầu nói:

- Lần này đi Thái Hồ, chẳng qua chỉ gọi là tỏ chút lòng thành với vong linh Vũ Văn lão bá, chờ khi nào bắt được tên Đồ Viễn Trí, hoặc tiêu diệt lũ ung khuyến bọn chúng, chúng ta sẽ cử hành đại lễ sau. Tây Môn Túy lão tiên bối và Lỗ ca ca không đi cũng được, một mình tiểu đệ đưa Kỳ muội đi là đủ.

Vũ Văn Kỳ là con gái nên tế nhị, nàng hiểu tại sao Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong đều thoái thác không đi, bất giác đôi má đỏ bừng, cúi đầu lẳng lặng không nói gì cả.

Hôm sau Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ từ biệt lên đường, khi gần tới Thái Hồ, Nhạc Long Phi chợt nghe tiếng vó ngựa lộp độp tiến tới bên mình, liền ngoảnh đầu trông lại, thấy một con Thanh Thông mã cao lớn lực lưỡng, rõ là ngựa thiên lý long câu hiếm có.

Từ xưa đến nay anh hùng ai không yêu ngựa, Nhạc Long Phi cũng không thoát khỏi tật đó, chàng nhìn kỹ con ngựa một lúc, rồi mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội, trông thấy con ngựa có đẹp không?

Vũ Văn Kỳ vừa liếc mắt trông qua, trên mặt lộ một nụ cười huyền bí, thủng thẳng nói:

- Con ngựa đẹp thật, nhưng Nhạc ca ca phải nói thêm một câu nữa: người ngồi trên ngựa còn đẹp hơn nữa mới đúng.

Nhạc Long Phi thực quả chưa kịp trông kỹ người ngồi trên ngựa, chỉ biết đó là một vị võ lâm cân quắc, nghe Vũ Văn Kỳ nói vậy mới chú ý nhìn, quả thấy thiếu nữ ngồi trên ngựa nhan sắc tuyệt đẹp, mình mặc áo dài màu tía nhạt, tuổi ước chừng mười tám, mười chín, lưng đeo một túi da màu đỏ sẫm, dung mạo không kém gì Vũ Văn Kỳ, nhưng đầu mày cuối mắt đều lộ rõ vẻ kiêu căng, cách phục sức cũng lộng lẫy hơn một chút.

Vũ Văn Kỳ thấy cô gái áo tía buông lỏng dây cương đã từ từ đi khỏi một quãng tới ngoài một trượng rồi, mà Nhạc Long Phi vẫn còn với mắt trông theo, hình như hồn vía đã bị ai thu mất, bất giác bật cười nói:

- Tiểu muội nói có đúng không? Ngựa tuy là thiên lý long câu, nhưng đâu bằng người khuynh thành khuynh quốc?

Nhạc Long Phi lúc ấy mới nhận thấy lời Vũ Văn Kỳ nói có ý châm biếm, vội cười nói:

- Ngựa quả đẹp, mà người cũng diễm lệ tuyệt trần, nhưng nếu đem nhan sắc cô ấy so sánh với vẻ phong hoa tuyệt đại của muội thì một bên nhà, một bên tục, cách nhau xa lắm!

Vũ Văn Kỳ khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

- Vừa rồi ca ca mãi ngắm cô ta đến nỗi như si như dại, bây giờ lại nói như vậy chẳng là dối lòng sao?

Nhạc Long Phi đỏ mặt giải thích:

- Ban nãy huynh chú ý nhìn là muốn đoán xem cô ta ở phái nào đó thôi, Kỳ muội đừng hiểu nhầm.

Ở đời có những việc cố biện bạch lại càng tối nghĩa thêm, Vũ Văn Kỳ và Nhạc Long Phi tuy tâm đầu ý hợp nhưng vì biết nhau chưa bao lâu, mà cũng chưa thể bồi đắp ước gấn bó keo sơn, nên Nhạc Long Phi nói câu “Kỳ muội đừng hiểu nhầm” tựa hồ có hơi quá phận khiến cho Vũ Văn Kỳ mặt nóng bừng bừng, đôi mày cau lại, trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói:

- Long ca ca thích nhìn ai thì cứ việc nhìn, liên can gì đến muội mà nhầm với lỗi!

Nhạc Long Phi cũng tự biết mình nói hớ, còn đang lúng túng chưa biết chữa cách nào cả, đã bị Vũ Văn Kỳ dồn cho một thôi càng thêm quẫn, ấp úng không biết nói sao cho xuôi.

Vũ Văn Kỳ cũng biết mình nói hơi quá, bèn mỉm cười thân mật hỏi:

- Bây giờ huynh đã nhận rõ lai lịch cô ấy chưa?

Câu hỏi tuy gỡ cho chàng thoát lối bí, nhưng Nhạc Long Phi vẫn thấy sượng sùng, không biết trả lời thế nào, sợ nhớ lại hớ câu nữa, gây cho nàng ý không tốt về mình, nên chỉ cúi mặt lắc đầu.

Vũ Văn Kỳ nói:

- Chắc Long ca ca đã nhận rõ lai lịch, tông phái của thiếu nữ rồi nhưng chưa muốn nói phải không?

Nhạc Long Phi lắc đầu nói:

- Người con gái này thần tình kiêu ngạo, võ công hình như cũng cao, nhưng không đeo binh khí, mà lại đeo cái túi da đỏ, thực cũng khó mà đoán nàng thuộc môn phái nào.

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Long ca ca chỉ cần biết mỹ nữ này võ công cao hay thấp là có thể phân biệt được ngay, vì những tay tuyệt đỉnh cao thủ hai phái chính tà trong võ lâm không ai ngoài “Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm, Tuyết, Thư, Cuồng, Nhật Nguyệt Phan”.

Nhạc Long Phi đọc lại hai câu ấy một lượt, rồi mỉm cười hỏi:

- Kỳ muội, hai câu thơ này do ai đặt ra? Gia sư ít khi đi lại với giới võ lâm, sao người ta lại đặt cả ngoại hiệu của người vào trong hai câu đó?

Vũ Văn Kỳ nói:

- Tiểu muội không rõ câu ấy do ai đặt ra, có thể là Tây Môn Túy, hoặc cũng có thể là Thi Vân Tử.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Năm vị tiền bối Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và bọn Song tàn, Lục ác huynh biết tiếng từ lâu, còn ba vị Long, Xà, Quỷ là ai? Sao bây giờ huynh mới nghe thấy lần đầu tiên?

Vũ Văn Kỳ nói:

- Xà tức là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, so với Long và Quỷ thì Xà còn ghê gớm lợi hại hơn nữa.

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Cái tên ấy quả thực chưa nghe bao giờ.

Vũ Văn Kỳ nói:

- Thiệu Hàm Yên rất ít giao thiệp với đời, nên tuy võ công bà ta cực giỏi, tính tình cực quái lạ mà các nhân vật giang hồ không mấy người biết đến.

Nhạc Long Phi hỏi:

- Kỳ muội có biết chuyện gì về bà ta, xin thuật lại cho ngu huynh nghe, may ra cũng được mở rộng con mắt.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười:

- Tiểu muội cũng chẳng biết gì hơn, duy hôm sắp xuống núi có được sư phụ thuật cho nghe, nên cũng chỉ biết một, hai điều.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã tới Thái Hồ, Nhạc Long Phi thuê thuyền sang Động Đình Sơn, xuống thuyền rồi, Nhạc Long Phi nói với Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội biết gì về Thiệu Hàm Yên, xin cứ nói cho nghe.

Vũ Văn Kỳ ngồi tựa cửa trông ra xa, tay cầm chén nước trà thơm nhấp giọng, mỉm cười nói:

- Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên rất thích nuôi rắn, trong chỗ bà ta ở gọi là Ô Mông xà quật, cơ hồ tập trung tất cả các loại rắn độc trong thiên hạ, có tới hàng trăm loại.

Nhạc Long Phi gật đầu:

- Điều đó có thể đoán được, vì không thể sao gọi là Ô Mông Xà Nữ.

Vũ Văn Kỳ nói tiếp:

- Thiệu Hàm Yên võ công thực cao minh và kỳ quái, nghe đâu bà ta lĩnh hội từ việc nuôi rắn mà ra, thân pháp cũng như con rắn, binh khí cũng là rắn, thậm chí đến chưởng phong chỉ lực cái gì cũng là nọc độc của rắn cả.

Nhạc Long Phi cau mày hỏi:

- Nếu đúng là vậy thì vị Ô Mông Xà Nữ này tuyệt không nên trêu vào, không biết phái Ô Mông của bà ta có tất cả bao nhiêu người?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười:

- Vì tính tình Thiệu Hàm Yên rất cổ quái, mụ đặt ra bốn điều lệ không thu đồ đệ, nên không biết mụ có đồ đệ hay không, chỉ biết trong Ô Mông xà quật trừ mụ ra chỉ có một tên đầy tớ gọi là Xà nô mà thôi.

Nhạc Long Phi nghe chuyện cũng cảm thấy hứng thú vội hỏi:

- Qui luật bốn điều lệ không thu đồ đệ của Thiệu Hàm Yên là gì?

Vũ Văn Kỳ nhấp một ngụm nước rồi nói:

- Bốn điều là: nam đồ đệ không thu, tư chất kém không thu, dung mạo không đẹp không thu, tâm địa không ác không thu.

Nhạc Long Phi lắc đầu than rằng:

- Điều lệ thật là nghiệt ngã, chỉ sợ mụ khó lòng thu nổi một đồ đệ đặc ý.

Nói đến đây thấy Vũ Văn Kỳ đắm đắm nhìn dãy núi Động Đình Sơn, mắt long lanh ngấn lệ, đoán biết nàng tức cảnh sinh tình nhớ đến bá phụ, bèn đứng lên bên nàng sóng vai ngắm cảnh, chỉ mây chỉ nước, phê bình phong cảnh núi non, cốt để nàng khuây con sầu muộn.

Vũ Văn Kỳ biết ý Nhạc Long Phi ân cần chăm sóc, tình thâm nên thấy lòng an ủi phần nào, nàng trở một con thuyền con chổ sát với chân mây, mỉm cười nói:

- Long ca ca coi chiếc thuyền con kia, nghe hình như vắng vắng có tiếng sáo, người trong thuyền nếu không phải là cùng bọn với ta cũng là phong lưu nhả sĩ.

Nhạc Long Phi gật đầu nói:

- Kỳ muội nói đúng, chúng ta thử dời thuyền lại đó xem sao, nếu quả thực là vị phong lưu hào hiệp, thì ta kết bạn cũng hay.

Nói rồi sai lái thuyền chèo lại gần chiếc thuyền nhỏ. Nhưng khi hai chiếc thuyền sát lại bên nhau, trông rõ mặt người, Vũ Văn Kỳ bất giác ngạc nhiên, té ra là người ngồi trong đó là thiếu nữ gặp trên đường ban nãy. Nhạc Long Phi tuy cũng giật mình vì sự gặp gỡ tình cờ ấy nhưng trông sắc mặt Vũ Văn Kỳ có vẻ đặc biệt khó hình dung, nên bèn nói với lái đò:

- Người ta là con gái, lại đi có một mình, ta đừng đi đến quấy nhiễu nữa, nên cho thuyền đi thẳng về Động Đình Sơn thôi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>